

Andrius Nuoli sinkoili vähän väliä venettä kohti. Hikipisarat valuivat pitkin tytön poskia ja kasteli hiukset. Aurinko oli porottanut koko päivän suoraan aukiolle ja tehnyt ilman sietämättömän kuumaksi. Nyt kun aurinko oli laskemassa, oli viileämpää. Quein yritti sitkeästi osua kylkeen, mutta joka ikinen nuoli oli tähän mennessä mennyt ohi. Hänen silmissään paistoi jo pettymys ja luovuttamisen halu. Yksi ainoa nuoli osunut veneeseen, mutta monen sentin päähän ympyrästä. Olin näyttänyt hänelle kädestä pitäen jo useaan otteeseen, mutta hän tarvitsi useita toistoja. Aurinko oli jo laskemaisillaan ja päätin luovuttaa. Kävelin hänen luokseen ja laskin käteni hänen olkapäälleen. Hän sävähti kauemmas.

-Quein, riittää tältä päivältä, sanoin ja katsoin häneen kyllästyneesti. Quein näytti pettyneeltä, mutta ei väittänyt vastaan. Hän ojensi aseensa minulle ja lähti talsimaan itsenäisesti takaisin. Piilotin jousen ja nuolet veneen alle ja lähdin juosten hänen peräänsä. - Olen pahoillani, etten oppinut ampumaan, hän sanoi selvästi katuvana. - Älä huoli, ei sitä päivässä ampumaan opi, lohdutin. Quein nyökkäsi eikä puhunut enää mitään. Kuuma ja kostea ilma oli tukahduttava, hyönteisten naksahduksia ja sirinää kuului joka puolelta, ja hämärä oli laskeutumassa. Taivas muuttui oranssin punaiseksi, noita auringonlaskuja olin seurannut pienestä asti. Saavuttuamme majalleni, Quein näytti epäröivältä. Menin majani taakse ja otin ruukusta neljä kuivattua lihapalaa. Se oli antiloopin lihaa. Itse pyydystämäni.

- Epäilen että sinulla on nälkä. Ojensin kahta lihaa hänelle. - Mistä kummasta... - Pyydystin muutama päivä sitten, keskeytin hänet. Istuimme majani juurella syöden lihaa ja juoden vettä. Katsoimme molemmat, kun auringon viimeiset säteet katosivat taivaanrannan taa. Quein nousi seisomaan. - Voisimme ottaa tämän tavaksi, nähdäänkö huomenna? - Sopii, kiitos kaikesta, hän sanoi ja kääntyi lähteäkseen. Tunsin myötätuntoa häntä kohtaan. Minun teki niin mieli pyytää häntä jäämään. Nousin seisomaan ennen, kuin hänen selkensä katoisi tuohon majojen mereen. -Quein! Entä jos jäisit, yöpyisit minun majallani. Quein kääntyi ja katsoi minua kummastuneena. Hän näytti puntaroivan vaihtoehtoja ja minä odotin hänen päätöstään. -Ihan totta, voisit jäädä, yritin vielä suostutella. Hänen päänsä oli painuksissa, kun hän mietti. Nuo pölyn verhoamat mustat hiukset putoilivat olkapäille. Kun oli mennyt noin viitisen minuuttia. Quein nosti päänsä. Huulilla oli pienen pieni hymynpoikanen ja hän tuli takaisin luokseni. Hymyilin, nyt minunkaan ei tarvitsisi olla yksin. Raotin majani sisäänkäyntiä ja Quein kömpi sisään. Ojensin hänelle jonkunlaisen lakanan peitoksi ja käperryin häntä vastapäätä. Katselin haikeana, kun Queinin silmät alkoivat painua kiinni päivän rasituksesta. Maja oli melko ahdas kahdelle ja tunsin kuinka Queinin varpaat kolahtelivat sääriäni vasten. Kun olin varma, että Quein nukkui kurotin silittääkseen hänen kasvojaan. Tuota terävää nenää, korkeita poskipäitä ja paksuja punaisia huulia. Hänen heikko lämmin hengityksensä oli ainoa ääni jonka kuulin. Kumarruin antamaan hänelle hellän suudelman. Minun tyttöni.